

Република Србија
Привредни апелациони суд
1 Пж 6577/15
28.10.2015. године
Београд

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Татјане Матковић - Стефановић као председника већа и судија Невена Вукашиновића и Небојше Марковића као чланова већа, у привредном спору тужиоца „ЕСПРИМО“ д.о.о. Београд, ул. Сарајевска бр.85 кога заступа Драган Личина, адвокат из Новог Сада, против туженог РЕПУБЛИКА СРБИЈА, Министарство финансија-Пореска управа, филијала Савски Венац, Београд, ул. Зелени венац бр.16, ради исплате дуга, вредност спора 3.926.242,00 динара, поступајући по жалби тужиоца на решење Привредног суда у Београду 45 П 5443/2015 од 21.09.2015. године у седници већа одржаној 28. октобра 2015. године донео је следеће:

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба тужиоца па се решење Привредног суда у Београду 45 П 5443/2015 од 21.09.2015. године ПОТВРЂУЈЕ.

Образложење

Привредни суд у Београду својим решењем 45 П 5443/2015 од 21.09.2015. године огласио се апсолутно ненадлежним за поступање у овој правној ствари па је тужбу одбацио.

Против наведеног решења тужац је поднео жалбу због битне повреде поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања са предлогом да се жалба усвоји и нападнуто решење укине у целости и предмет врати првостепеном суду на поновну одлуку.

Испитујући побијано решење у границама поднете жалбе на основу члана 386 ЗПП-а, Привредни апелациони суд налази да је поднета жалба неоснована.

Побијано решење је јасно и разумљиво и првостепенби суд је за своју одлуку дао јасне и довољне разлоге које у свему прихвата и овај суд, будући да дати разлози нису у противречности са изреком нити са садржином прочитаних исправа, па овај суд не налази да је првостепено решење захваћено битном повредом поступка на коју се паушално жалбом указује, нити је у поступању првостепени суд учинио повреде поступка о којима овај суд води рачуна по службеној дужности.

Увидом у списе предмета овај суд је нашао да је дана 15.7.2015. године тужилац поднео тужбу против туженог у којој је навео да је дана 15.7.2015. године поднео пореску пријаву пореза на додату вредност за период од 01.6.2015. године до 30.6.2015. године и сходно чл. 52 ст. 4 Закона о порезу на додатну вредност и сходно чл. 2 Уредбе о критеријумима на основу којих се утврђује шта се у смислу Закона о порезу на додату вредност, сматра претежним прометом добара у иностранству испунио услове да му се плаћени ПДВ врати у року од 15 дана, па како је рок за повраћај ПДВ-а истекао 30.7.2015. године тужилац је предложио да суд обавезе туженог да исплати тужиоцу 3.926.242,00 динара, са з.з.к. почев од 31.7.2015. године до исплате и исплати проузроковане трошкове поступка.

У оваквој ситуацији првостепенио суд је правилно нашао позивом на одредбу чл. 10 ст. 1 и 2 тач. 1 и 2 Закона о пореском поступку и пореској администрацији суд није надлежан да поступа по захтеву за повраћај ПДВ-а, будући да порески обвезници остварују своја права у пореском поступку који има карактер управног поступка пред надлежним органом управе који је надлежан за поступање у првостепеном и другостепеном поступку.

Сагласно претходно изнетом, жалбени наводи се испостављају неосновани и правно неутемељени јер је Законом о порезу на додату вредност, одредбом члана 52. ст. 1. и 2. прописано је, да ако је износ претходног пореза већи од износа пореске обавезе, обвезник има право на повраћај разлике, а ако се обвезник не определи за повраћај, разлика се признаје као порески кредит.

Сагласно одредби члана 52. став 4. Закона, повраћај се врши најкасније у року од 45 дана, односно у року од 15 дана за обвезнике који претежно врше промет добара у иностранство, по истеку рока за предају пореске пријаве.

Када обвезник ПДВ - претежни извозник поднесе захтев за повраћај разлике претходног пореза у односу на пореску обавезу, повраћај ПДВ овом обвезнику се врши најкасније у року од 15 дана по истеку рока за подношење пореске пријаве, односно 15 дана од подношења захтева за повраћај пореског кредита.

Уколико надлежни орган не изврши повраћај ПДВ у прописаном року, обвезник ПДВ има право да поднесе захтев за повраћај ПДВ надлежном органу у складу са законом којим се уређују порески поступак и пореска администрација на основу члан 3а став 1. Правилника о поступку остваривања права на повраћај ПДВ и о начину и поступку рафакције и рефундације ПДВ.

Одредбом чл. 2 Правилника о поступку остваривања права на повраћај ПДВ и о начину и поступку рафакције и рефундације ПДВ прописано је да обвезник ПДВ који у пореској пријави ПДВ, прописаној правилником којим се уређују облик и садржина пријаве за евидентирање обвезника ПДВ, искаже износ за повраћај ПДВ, у тој пријави опредељује се за повраћај исказаног износа или да исказани износ пореза користи као кредит за наредни период, на начин прописан Правилником, при чему се опредељење из става 1. овог члана не сматра се захтевом за повраћај пореза у смислу члана 10. став 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији.

Наиме, одредбом чл. 10 ст. 1, 2 и 3 Закона о пореском поступку и пореској администрацији, прописано је да је порескоправни однос јавног права који обухвата права и обавезе у пореском поступку Пореске управе с` једне и физичког, односно правног лица, с` друге стране, којим се уређује обавеза плаћања пореза, обавеза обезбеђења пореске обавезе и обавеза плаћања споредних пореских давања од стране физичког, односно правног лица и право Пореске

управе да захтева испуњење ових обавеза; обавеза физичког, односно правног лица да, у складу са законом, утврди порез, односно, по одбитку, наплати порез у име пореског обвезника, води прописано рачуноводство, подноси пореске пријаве, доставља Пореској управи тражену документацију и податке, не обавља плаћања на начин друкчији од прописаног, дозволи преглед свог пословања службеном лицу Пореске управе и друге законом утврђене обавезе чињења, нечињења или трпљења, у циљу благовременог и правилног плаћања пореза, као и право Пореске управе да захтева испуњење ових обавеза.

У порескоправном односу из предходног става овог члана, физичко, односно правно лице има право на повраћај више или погрешно плаћеног пореза, односно споредних пореских давања, као и на повраћај пореза када је то другим пореским законом предвиђено; на пореску рефакцију, односно на рефундацију пореза у складу са пореским законом; да користи више или погрешно плаћени порез односно споредна пореска давања за намирење доспелих обавеза по другом основу, путем прекњижавања. Ако се лице из предходно цитираног става овог члана определи за повраћај више или погрешно плаћеног пореза, односно споредних пореских давања, као и за рефакцију, односно рефундацију пореза, односно за намирење доспелих обавеза по другом основу путем прекњижавања пореза, Пореска управа има обавезу да по захтеву донесе решење без одлагања, а најкасније у року од 15 дана од дана пријема захтева, ако пореским законом није друкчије уређено.

У конкретном случају, садржина цитираних одредби закона без дилеме упућује да тужилац своје право на повраћај ПДВ-а као претежни извозник остварује искључиво у пореском поступку, када на основу његовог захтева Пореска управа донесе одговарајуће решење, при чему сама за себе пореска пријава пореза на додату вредност не представља законски основ за наплату повраћаја пореза већ само изјашњење пореског обвезника да се опредељује се за повраћај исказаног износа. У таквој ситуацији, када тужилац није испоштовао Законом о пореском поступку и пореској администрацији прописан поступак за повраћај ПДВ-а, не може да стекне ни својство повериоца износа који потражује на име повраћаја ПДВ-а, па се стога не може ни у ком случају сматрати да се ради о грађанској облигацији како неосновано указује жалба.

Имајући у виду изнето, на основу чл. 401 тач. 2 ЗПП-а, одлучено је као у изреци.

НВ/ББ

Председник већа- судија
Татјана Матковић – Стефановић, с.р.

За тачност отправка